

Arrest

nr. 177 577 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit tot terugwijzing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HENEFTE, die *loco* advocaat A. VAN VYVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 1 september 1998 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt de volgende dag asiel aan. Op 21 november 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 juni 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, die bij arrest nr. 134.059 van 20 juli 2004 de afstand van het geding vaststelt.

1.2. Bij arrest van 9 januari 2002 van het hof van beroep te Brussel wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens fraude.

1.3. Op 4 april 2002 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 november 2003 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 195.569 van 18 augustus 2009 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Bij vonnis van 27 mei 2003 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar wegens valsheid in geschrifte.

1.5. Op 26 mei 2004 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 25 oktober 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 14.136 van 16 juli 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Bij vonnis van 17 mei 2005 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens illegaal verblijf.

1.7. Op 30 september 2008 en op 20 april 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 augustus 2010 wordt de verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

1.8. Bij arrest van 29 juni 2011 van het hof van beroep te Brussel wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en wapenbezit.

1.9. Op 27 november 2015 wordt de verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld.

1.10. Op 29 december 2015 geeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een negatief advies met betrekking tot het voorstel tot terugwijzing van de verzoeker.

1.11. Op 30 juni 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen. Dit is het thans bestreden besluit, dat aan de verzoeker op 7 juli 2016 wordt ter kennis gebracht. Dit besluit luidt als volgt:

“(…)

Gelet op de wet van 15, december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Albanië;

Overwegende dat hij op 02 september 1998 de hoedanigheid van vluchteling heeft opgeëist;

Overwegende dat zijn aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard op 27 juni 2001 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend op 29 juni 2001;

Overwegende dat betrokkene op 25 april 2002 een verzoek van machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 alinea 3 van de wet van 15 december 1980 heeft ingediend; dat dit verzoek op 14 november 2003 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 26 november 2003;

Overwegende dat betrokkene op 26 mei 2004 een verzoek van machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 alinea 3 van de wet van 15 december 1980 heeft ingediend; dat dit verzoek op 25 oktober 2007 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 14 november 2007;

Overwegende dat betrokkene op 30 september 2008 en op 20 april 2009 een verzoek van machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 heeft ingediend;

Overwegende dat hij (evenals zijn familie) op 03 augustus 2010 een definitieve verblijfsmachtiging in het Rijk verwerft;

Overwegende dat hij werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk maar niet om zich er te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 05 september 1999 en 10 september 1999 schuldig heeft gemaakt aan bedrieglijke verberging, feit waarvoor hij op 09 januari 2002 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat hij zich tussen 01 mei 2007 en 29 februari 2008 schuldig heeft gemaakt aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cocaïne en heroïne te hebben verkocht, met de omstandigheid dat de inbreuk een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cocaïne en heroïne; bezit van een vuurwapen, zijnde een pistool, feiten waarvoor hij op 29 juni 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen in haar advies van 29 december 2015 stelt dat zijn verwijdering zich niet opdringt; dat zij stelt vast "dat betrokkene het voorwerp heeft uitgemaakt van een diepgaand onderzoek dat gunstige reclasseringselementen aan het licht heeft gebracht die de toekenning van een voorwaardelijke invrijheidstelling tot gevolg hebben gehad, weliswaar voorzien van zowel algemene als particuliere voorwaarden die toelaten te besluiten dat betrokkene geen actueel gevaar meer vormt; dat betrokkene anderzijds een eerste job heeft gevonden in het kader van het plan Activa en dat hij sinds 1999 op het grondgebied een familiale cel heeft gesticht (echtgenote en vierkinderen waarvan er twee minderjarigen ten laste zijn)";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de terugwijzing niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat een terugwijzingmaatregel een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van betrokkene zoals bedoeld in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat betrokkene op 29 december 1988 in Albanië in het huwelijk is getreden met M. Z. (...), van Albanese nationaliteit;

Overwegende dat uit deze relatie 4 kinderen geboren zijn, namelijk M. O. (...); M. M. (...); M. N. (...); M. E. (...), van Albanese nationaliteit;

Overwegende dat zijn echtgenote en zijn kinderen ook toegestaan werden om te verblijven op het grondgebied;

Overwegende dat de familiale cel die betrokkene heeft gesticht hem er niet van heeft weerhouden om een ernstig misdrijf te plegen;

Overwegende dat drie van zijn kinderen meerderjarig zijn en dat de jongste 17 jaar oud is;

Overwegende dat er geen onoverkomelijke obstakels bestaan voor het onderhouden van regelmatige contacten tussen betrokkene en zijn familie, daar zij het land legaal kunnen in- en uitreizen;

Overwegende dat, rekening houdend met zijn verworvenheden en de verschillende vormingen en kwalificaties die hij in België heeft doorlopen, hij niet kan beweren dat hij geen kans meer heeft zich professioneel en sociaal te integreren in zijn land van herkomst;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende de totale minachting getoond door betrokkene voor andermans gezondheid die ernstig wordt geschaad door het gebruik van harddrugs, de belangrijkheid van de tentoongespreide handel, de juiste die de zijne was in het kader van een zeer gestructureerde vereniging van misdadigers, het doel van het profijt dat hij heeft nagestreefd en de aanzienlijke schade die dergelijke feiten berokkenen aan het sociale weefsel in zijn geheel;

Overwegende de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers;

Overwegende dat de drugshandel een echte plaag vormt die de openbare gezondheid schaadt en die de openbare orde aantast en dat het bijgevolg is gerechtvaardigd zich te beschermen tegen betrokkene die bijdraagt aan zijn ontwikkeling;

Overwegende dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid beschermd moeten worden tegen drugshandelaars die niet aarzelen hun waren aan minderjarigen te verkopen en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel is;

Overwegende dat een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde de verkoop van verdovende middelen ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en permanente bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde:

BESLUIT :

Enig artikel.- M. U. (...), alias M. O. (...), wordt teruggewezen.

*Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Hij werpt tevens de onbevoegdheid van de steller van de akte op en de afwezigheid van een machtiging om de bestreden akte te nemen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“L'article 20 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers confère au seul Ministre, et non au Ministre « ou son délégué », le pouvoir de renvoyer un étranger en application des dispositions contenues dans le chapitre VI de ladite loi.

Par ailleurs, l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences et abrogeant l'arrêté ministériel du 17 mai 1995 portant délégation des pouvoirs du Ministre en matière d'accès au territoire, de séjour, d'établissement et l'éloignement des étrangers, ne comporte aucune délégation de pouvoir aux membres du personnel de l'Office des étrangers pour l'application de l'article 20 de la loi du 15.12.1980.

En l'espèce, l'arrêté ministériel de renvoi attaqué, expressément fondé sur l'article 20 de la loi susmentionnée du 15.12.1980, est signé par V. D. (...), « attaché ».

Certes, le nom du Ministre compétent est retranscrit au bas de la décision, et son titre est repris au-dessus de la décision. Cela étant, il n'est en rien le signataire de l'acte attaqué, qui semble avoir été adopté par l'attachée en question.

Ni la loi du 15.12.1980, ni aucune autre disposition légale ou réglementaire ne confère au signataire de l'acte litigieux, en l'espèce Madame D. (...), une compétence pour l'adopter ou le signer.

L'acte attaqué est donc illégal, et les principes et dispositions visées au moyen ont été violées en ce que, soit la décision a été adoptée par un auteur incompétent pour ce faire, soit l'auteur de la décision demeure indéterminé - le Secrétaire d'Etat à l'Asile et à la Migration n'ayant en tout état de cause pas signé l'acte attaqué - ce qui demeure pourtant un élément essentiel de sa légalité.

Le moyen est fondé et suffit à ordonner l'annulation de l'acte attaqué."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen :

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 30 van de vreemdelingenwet en wijst op de onbevoegdheid van de auteur bij het nemen van de beslissing.

Er zou geen bevoegdheid zijn voorzien voor de het personeel van de dienst vreemdelingenzaken, terwijl de beslissing zou genomen zijn door attache V. D. (...).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het Ministerieel Besluit tot terugwijzing, zijnde de thans bestreden beslissing, genomen werd door de Staatssecretaris, de heer Theo Frankcen, die eveneens de bestreden beslissing heeft ondertekend. Verzoekers kritiek is derhalve niet dienstig.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.1.3. De verzoeker houdt voor dat het bestreden besluit artikel 20 van de Vreemdelingenwet schendt doordat het is genomen door een attaché, terwijl artikel 20 van de Vreemdelingenwet enkel aan de bevoegde Minister en niet aan zijn gemachtigde de bevoegdheid toekent om een terugwijzingsbesluit te nemen.

Hoewel het door de verzoeker aangebrachte voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden besluit inderdaad ondertekend is door V. D., attaché, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bestreden besluit wel degelijk ondertekend is door de bevoegde staatssecretaris. De omstandigheid dat een voor eensluidend verklaard afschrift van een besluit wordt ondertekend door een attaché brengt niet *ipso facto* met zich dat dat besluit door deze ambtenaar genomen werd. Dit afschrift bevestigt enkel de inhoud van het (originele) bestreden besluit en vermeldt dat het (originele) besluit op 22 april 2015 getekend werd "(sé) Theo Francken (get.)".

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 20, 23 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. L'article 2 de la loi du 29.07.1991 prévoit que « Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

Selon l'article 3 de la même loi, « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ». (La requérante souligne).

Ainsi, ces dispositions imposent à tout acte administratif de portée individuelle d'être adéquatement motivé, en fait et en droit.

Selon une doctrine autorisée, «Motiver une décision, c'est l'expliquer, c'est exposer le raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement »¹; « c'est extérioriser dans son corps même ses prémisses logiques, en droit comme en fait, c'est de la part de l'auteur de l'acte, faire apparaître à l'intention des intéressés, la justification de la mise en œuvre de sa compétence en fonction d'une situation déterminée »².

La décision prise doit, de surcroît, être adéquate. Cette exigence « consiste en l'indication, dans l'acte lui-même, des considérations de droit et de fait lui servant de fondement »³.

2. L'article 20 de la loi du 15.12.1980 dispose :

« Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et à l'article 21, le Ministre peut renvoyer l'étranger qui n'est pas établi dans le Royaume lorsqu'il a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale ou n'a pas respecté les conditions mises à son séjour, telles que prévues par la loi. Dans les cas où en vertu d'un traité international une telle mesure ne peut être prise qu'après que l'étranger ait été entendu, le renvoi ne pourra être ordonné qu'après l'avis de la Commission consultative des étrangers. Le Roi fixe par arrêté délibéré en Conseil des Ministres les autres cas dans lesquels le renvoi ne pourra être ordonné qu'après l'avis de la Commission consultative des étrangers.

(...)

Les arrêtés de renvoi et d'expulsion doivent être fondés exclusivement sur le comportement personnel de l'étranger et ne peuvent être justifiés par des raisons économiques.

Il ne peut lui être fait grief de l'usage conforme à la loi qu'il a fait de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association.

Lors de la prise d'un arrêté d'expulsion, il est tenu compte de la durée du séjour dans le Royaume, de l'âge de la personne concernée, des conséquences pour la personne et les membres de sa famille, ainsi que de l'existence ou de l'absence de liens avec le pays d'origine. (...)»

La lecture de cette disposition impose plusieurs remarques.

D'abord, s'agissant d'une faculté laissée au Ministre, de mettre fin au séjour, cette disposition doit être interprétée strictement.

Ensuite, lorsqu'elle adopte de telles décisions, la partie adverse doit motiver en quoi elle considère que l'étranger a, par son comportement personnel, porté atteinte à l'ordre public.

Enfin, il doit ressortir de la motivation de la décision adoptée sur pied de cette disposition, que le Ministre a tenu compte « de la durée du séjour dans le Royaume, de l'âge de la personne concernée, des conséquences pour la personne et les membres de sa famille, ainsi que de l'existence ou de l'absence de liens avec le pays d'origine ».

En l'espèce, la partie adverse, qui considère que le requérant a porté atteinte à l'ordre public, ayant été condamné à deux reprises par la Cour d'appel de Bruxelles, indique :

« Considérant que son épouse ainsi que ses enfants sont également autorisés à séjourner sur le territoire ;

Considérant que la cellule familiale fondée par l'intéressé ne l'a pas empêché de commettre un délit grave;

Considérant que trois de ses enfants sont majeurs et que le dernier est âgé de 17 ans ;

Considérant qu'il n'y a pas d'obstacle insurmontable au maintien de contacts réguliers entre l'intéressé et sa famille, celle-ci pouvant quitter le pays et y revenir en toute légalité ;

Considérant qu'au vu de ses acquis et des différentes formations et qualifications qu'il a suivies en Belgique, il ne peut prétendre qu'il n'a plus de chance de s'intégrer professionnellement et socialement dans son pays d'origine ;

Ainsi, la partie adverse semble avoir pris en considération, dans la décision attaquée, les conséquences pour le requérant et les membres de sa famille, estimant d'une part que les liens ne seraient pas rompus par l'exécution de ladite décision, et d'autre part que le requérant pourrait s'intégrer dans son pays d'origine.

Par contre, la partie adverse n'a en rien motivé sa décision quant à la durée de séjour du requérant en Belgique, son âge et ses liens éventuels avec son pays d'origine, l'Albanie.

Signalons à cet égard que le requérant, âgé de 47 ans et présent sur le territoire du Royaume à tout le moins depuis le mois de septembre 1998, a obtenu un titre de séjour définitif au mois d'août 2010, soit depuis près de six ans.

Ces quatre enfants, qui bénéficient d'un titre de séjour définitif sur le territoire belge, ont grandi en Belgique, les trois aînés étant respectivement âgés de 9, 6 et 2 ans à leur arrivée, et son fils cadet étant né sur le territoire du Royaume.

Le requérant est, par ailleurs, marié avec une ressortissante albanaise également autorisée au séjour depuis près de six ans.

Ils ont contracté mariage en 1988.

Ainsi, le requérant, qui a quitté son pays d'origine depuis près de 18 ans, a perdu tout contact avec l'Albanie, lui dont l'ensemble de la famille réside en Belgique, qui parle couramment le français et qui est engagé sous les liens d'un contrat de travail à durée indéterminée, en qualité de chauffeur routier, auprès de la société T. T. (...).

Vu la durée du séjour du requérant en Belgique, les formations suivies, l'emploi décroché et les contacts tissés sur le territoire du Royaume, la partie adverse ne pouvait se contenter d'indiquer, de manière si péremptoire, « qu'au vu de ses acquis et des différentes formations et qualifications qu'il a suivies en Belgique, il ne peut prétendre qu'il n'a plus de chance de s'intégrer professionnellement et socialement dans son pays d'origine ».

Il en va d'autant plus ainsi que la Commission consultative des étrangers relevait expressément, dans son avis du 29.12.2015, que le requérant avait trouvé un premier emploi dans le cadre du plan Activa, cet emploi l'encrant indubitablement encore davantage dans la société belge.

La partie adverse ne pouvait dès lors ignorer cet élément, ainsi que le suivi de formations en langue française par le requérant, qui avaient été soumis à l'appréciation de la Commission consultative des étrangers lorsqu'elle fut amenée à rendre son avis.

3. La proposition de renvoi, formulée par la partie adverse, a fait l'objet d'un avis défavorable de la Commission consultative des étrangers, en date du 29.12.2015.

La partie adverse, qui a pris acte de cet avis dans la décision attaquée, s'en est écartée, considérant notamment que l'ordre public doit être préservé et qu'un renvoi est une mesure appropriée.

L'article 23 de la loi du 15.12.1980 prévoit qu'en cas d'avis de la Commission consultative des étrangers, mention est faite des conclusions de cet avis dans les arrêtés de renvoi et d'expulsion.

En l'espèce, la partie adverse, qui a retranscrit les conclusions de cet avis, n'explique cependant pas toutes les raisons pour lesquelles elle a décidé de s'en écarter. Elle ne répond, en effet, qu'aux arguments soulevés dans cet avis sur l'existence d'une vie privée et familiale, dans le chef du requérant, sur le territoire du Royaume, et sur laquelle il sera revenu infra.

Il fut jugé à cet égard :

«Si le Ministre n'est en principe pas tenu par l'avis de la Commission consultative des étrangers, prescrit par la loi, cela ne signifie pas que lorsqu'il prend une mesure d'éloignement, le Ministre puisse s'écarter

sans plus de cet avis. Dans ce cas, la tâche confiée par le législateur à cette commission serait vidée de toute signification et de substance. Dès lors, lorsque cet avis est favorable pour l'étranger concerné ou du moins lorsqu'il comporte des éléments en sa faveur, le Ministre, s'il estime ne pas pouvoir le suivre, doit en tout état de cause faire apparaître dans la motivation de sa décision pourquoi il déroge à cet avis. La réfutation des conclusions de l'avis de la Commission consultative, favorables à l'étranger, constitue un élément important de la motivation de la mesure d'éloignement imposée par l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980. » (C.E., 11.05.1989, n° 32.551 et C.E., 25.05.2000, n° 87.639, le requérant souligne).

La Commission consultative des étrangers relevait, dans son avis, outre l'existence d'une vie privée et familiale en Belgique, au sens de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales :

- le fait que le requérant « a fait l'objet d'un examen approfondi aboutissant par les éléments favorables de reclassement à l'octroi de la libération conditionnelle assortie toutefois de conditions tant générales que particulières qui permettent de conclure à une absence de dangerosité actuelle de l'intéressé »
- le fait que le requérant a trouvé un premier emploi suite à sa libération.

La partie adverse, qui n'a pas suivi l'avis de la Commission consultative des étrangers, n'explique pas la raison pour laquelle elle y déroge.

Pire encore, s'écartant de l'avis de la Commission, elle fait totalement fi des éléments, pourtant déterminants, mis en lumière par le requérant lors de sa comparution devant celle-ci, et notamment quant à l'absence de risque de récidive et, partant, quant à l'absence, dans son chef, de danger pour la sûreté publique au sens de l'article 8 de la CEDH.

Dans cette mesure, il y a lieu de constater que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée, au sens des dispositions reprises au moyen."

2.2.1.2. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"La Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH) dispose, en son article 8 intitulé « Droit au respect de la vie privée et familiale » :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

En l'espèce, la partie adverse, qui fait expressément mention de cette disposition dans la décision attaquée, ne conteste pas que le requérant mène une vie privée et familiale effective en Belgique.

En effet, le requérant, qui est marié avec une ressortissante albanaise autorisée au séjour en Belgique, est également le père de quatre enfants, dont un enfant mineur à charge, tous également autorisés au séjour en Belgique.

Or, le lien familial entre les conjoints, ainsi qu'entre un parent et son enfant mineur est présumé (Cour EDH, 28.11.1966n Ahmut contre Pays-Bas, § 60).

La partie adverse ne conteste pas davantage que la décision attaquée, qui est une mesure de renvoi, constitue une ingérence dans la vie familiale et privée du requérant, au sens de l'article 8 de la CEDH, dans la mesure où il s'agit d'une décision mettant fin à un droit de séjour acquis.

Rappelons à cet égard que, si le droit au respect de la vie privée et familiale au sens de cette disposition n'est pas un droit absolu, dans la mesure où elle est admise dans les cas énumérés au paragraphe 2 de

l'article 8 de la CEDH, « dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte ». (Voir notamment à cet égard, CCE, 05.08.2011, n° 65.417).

Signalons par ailleurs que, selon l'enseignement de l'arrêt Conka contre Belgique prononcé par la Cour européenne des droits de l'homme le 05.02.2002, les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, «sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique », et que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15.12.1980 (C.E., 22.12.2010, n° 210.029).

Il revient donc « à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ». (CCE, arrêt n° 74.258 du 31.01.2012).

Dans la mesure où la réalité de la vie privée et familiale du requérant est établie, il appartenait à la partie adverse de respecter le principe de proportionnalité, en procédant à une mise en balance des intérêts en cause, en ayant égard à l'ensemble des éléments en sa possession.

En l'espèce, si l'article 20 de la loi du 15.12.1980 n'implique pas que la partie adverse doive vérifier le risque actuel d'atteinte à l'ordre public, l'examen du dossier du requérant sous l'angle de l'article 8 de la CEDH pousse, par contre, le Ministre à examiner cet élément, en ce qu'il lui impose de mettre en balance les intérêts en cause, et de déterminer si le renvoi de Monsieur M. (...) était nécessaire à la sécurité nationale ou à la sûreté publique.

Or, contrairement à ce qu'indique la partie adverse, un tel renvoi n'est en rien nécessaire, la présence de Monsieur M. (...) dans le pays n'étant pas dangereuse.

A cet égard, invité à comparaître devant la Commission consultative des étrangers, le requérant a déposé une note, à l'appui de son argumentation, qu'il produit en annexe au présent recours.

Cette note, déposée au dossier, ainsi que le dossier de pièces qui y était joint, sont connus de la partie adverse.

S'agissant de la condamnation prononcée à son encontre par la Cour d'appel de Bruxelles le 29.06.2011, le requérant indiquait :

« Les faits à l'origine de cette condamnation remontent cependant à 2008.

En effet, dans le cadre de l'instruction ayant finalement mené à cette condamnation définitive. Monsieur M. (...) fut placé sous mandat d'arrêt le 28 février 2008.

Il fut libéré le 29 août 2008, suite au jugement prononcé à son égard par le tribunal correctionnel de Bruxelles.

Non satisfait de ce jugement, Monsieur M. (...) a formé appel - suivi par le Ministère public-, et a été invité à comparaître devant la Cour d'appel de Bruxelles, qui a lourdement aggravé la peine prononcée. L'arrêt n'étant pas assorti de l'arrestation immédiate, ce n'est que le 31 décembre 2012 que Monsieur M. (...) fut finalement écroué.

Il a bénéficié du 5 mai 2015 au 27 novembre, d'une libération sous surveillance électronique.

Il est, depuis cette date, en liberté conditionnelle.

De ce fait, bien que l'arrêt semble récent, l'attention de la commission doit être attirée sur l'ancienneté des faits, et sur le moment de leur survenance, à une période où Monsieur M. (...) se trouvait en séjour illégal, avec une femme et quatre enfants, et dans une situation particulièrement précaire. »

Le requérant avait également informé la Commission sur son parcours durant sa détention, et sur les conditions mises à sa libération, en ces termes :

« Monsieur M. (...) fut écroué à la prison de Marneffe.

Il y est demeuré très actif, puisqu'il y a suivi les formations suivantes :

- Une formation d'ouvrier carreleur et plafonneur au cours de l'année académique 2013-2014 (enseignement secondaire inférieur de transition, puis de qualification, comprenant un module théorique et un stage) ;

- Une formation de dessin technique de construction au cours de l'année académique 2013-2014;

- Une initiation aux techniques de communication professionnelle au cours de l'année académique 2013-2014 ;

- Une formation d'ouvrier-maçon au cours de l'année académique 2014-2015 (enseignement secondaire inférieur de transition, puis de qualification, comprenant un module théorique et un stage) ;

- Une formation de sécurité de base auprès du FOREM

Monsieur M. (...) a également suivi des cours de remise à niveau en math, français, culture générale, ainsi que des cours de gestion.

En vue d'une libération sous surveillance électronique, Monsieur M. (...) a présenté un plan de reclassement devant le Tribunal d'application des peines.

Il y a expliqué :

« (...) mon plus grand désir est de me réintégrer à une nouvelle vie sociale : mes enfants me manquent et je voudrais qu'ils aient une bonne image de leur père.

Je voudrais que ma famille soit fière de moi.

J'ai souffert de ma détention : elle m'a permis d'ouvrir les yeux sur les erreurs que j'ai commises et sur les conséquences de celles-ci par rapport à mon épouse, mes enfants et les autres personnes à qui j'ai fait du tort par mes agissements et mes comportements. »

L'avis du Directeur de la prison, concernant la libération conditionnelle de Monsieur M. (...), est particulièrement éclairant quant à la situation actuelle de l'intéressé.

On y lit en effet, relativement aux conditions de fond mises à sa libération, et plus particulièrement sous l'intitulé « le risque de commission de nouvelles infractions graves » :

« Ce risque est à analyser à la lecture de la situation future de Monsieur M. (...), soit à moyen et à long termes. En effet, actuellement, il tente de gérer sa situation pour éviter d'être à la charge de sa famille et son objectif est de trouver du travail pour subvenir aux besoins des siens. Il s'est donné les moyens en interne et par sa formation, il tente de s'en donner les moyens aussi à l'extérieur. Ce risque est à mettre en parallèle avec la manière dont l'intéressé va gérer son reclassement, ses besoins et ceux de sa famille et la manière dont il va chercher à la rencontrer. Ce risque ne peut être totalement exclu même si nous pouvons espérer que la lourde sanction et l'enfermement pourront servir à influencer Monsieur M. (...) dans le sens de la modification de son comportement à l'extérieur. Ce risque semble tout de même minime dans le cadre de la mesure sollicitée. »

On y lit, dans la position motivée :

« Monsieur M. (...) a franchi les étapes les unes après les autres, de manière réfléchie et construite et toujours en se montrant respectueux des règles et des conditions imposées.

Le passage par une surveillance électronique a été une expérience positive même si difficile au départ quant à son retour en famille, la gestion des horaires au quotidien, etc.

Aujourd'hui, il sollicite la libération conditionnelle pour poursuivre son plan de reclassement en reprenant ses responsabilités de citoyen. Il est motivé à s'en sortir et s'engage à toujours respecter le dispositif conditionnel imposé par le Tribunal.

Mon avis est donc favorable à l'octroi de la libération conditionnelle pour Monsieur M. (...). »

Suivant cet avis, le Tribunal d'application des peines a octroyé cette libération conditionnelle à Monsieur M. (...), par un jugement du 13 novembre 2015.

La motivation de ce jugement est également intéressante, pour s'assurer du peu de risque de représente Monsieur M. (...), à ce jour, pour l'ordre public.

Il ressort de l'ensemble de ces éléments que, tant l'administration pénitentiaire, que le parquet, suivis en cela par le Tribunal d'application des peines, ont considéré que Monsieur M. (...) présentait les assurances nécessaires à sa sortie.

Le risque de survenance de nouvelles infractions, qui fut évalué dans ce cadre, s'est révélé extrêmement faible.

Vu l'ancienneté des faits reprochés et le contexte de précarité dans lesquels ils sont survenus, mais également la prise de conscience avérée de Monsieur M. (...), et son souhait de réinsertion, il y a lieu de considérer que l'Office des étrangers fait erreur en indiquant que, « il a démontré par son comportement une absence totale d'amendement » et que « sa présence dans le pays est nuisible pour l'ordre public et (...) celui-ci doit prévaloir sur les intérêts familiaux et personnels de l'intéressé ».

Au regard des explications fournies par le requérant, et des pièces déposées à l'appui de son argumentation, la Commission consultative des étrangers a émis un avis défavorable à son renvoi, indiquant ce qui suit :

« L'intéressé se présente devant la Commission étant toujours en libération conditionnelle ; celle-ci ayant été accordée par jugement du 13 novembre 2015 par le tribunal de première instance de Liège (cf. dossier déposé).

La Commission, à la lecture de cette décision, constate que l'intéressé a fait l'objet d'un examen approfondi aboutissant par les éléments favorables de reclassement à l'octroi de la libération conditionnelle assortie toutefois de conditions tant générales que particulières qui permettent de conclure à une absence de dangerosité actuelle de l'intéressé. »

Abordant à son tour la question de la dangerosité actuelle du requérant et semblant effectuer une mise en balance des intérêts en présence, la partie adverse indique :

« Considérant les conséquences dramatiques du trafic de drogues pour l'entourage familial des consommateurs ;

Considérant que le trafic de stupéfiants représente un véritable fléau qui nuit à la santé publique et qui porte atteinte à la sécurité publique et qu'il est dès lors légitime de se protéger de l'intéressé qui contribue à son essor;

Considérant que la société et la santé publique belge doivent être protégées contre des trafiquants de drogues qui n'hésitent pas à vendre leurs marchandises à des mineurs et pour qui de ce fait un renvoi est une mesure appropriée ;

Considérant en effet que le besoin social est impérieux, le risque de récidive n'étant pas exclu dans ce type d'infractions, à savoir la vente de stupéfiants afin d'obtenir de l'argent facilement et rapidement ;

Considérant par conséquent que sa présence dans le pays constitue une menace grave, réelle et permanente, affectant un intérêt fondamental de la société belge et que sa présence dans le pays est jugée dangereuse :

Considérant par conséquent que l'intéressé constitue pour l'ordre public un danger bien supérieur aux intérêts privés dont il peut se prévaloir :

Considérant que la menace très grave résultant pour l'ordre public du comportement de l'intéressé est telle que ses intérêts familiaux et personnels (et ceux des siens) ne peuvent en l'espèce prévaloir sur la sauvegarde de l'ordre public ; » (Le requérant souligne).

La partie adverse, utilisant le temps présent dans sa décision, indique que le requérant contribue à l'essor du trafic de stupéfiants - lui qui y a contribué lors de la commission des faits, soit il y a près de dix ans -, que sa présence dans le pays constitue une menace grave, réelle et permanente et est dès lors dangereuse, et qu'il constitue un danger pour l'ordre public bien supérieur aux intérêts privés dont il peut se prévaloir.

Elle ne justifie cependant en rien cette position au regard de la situation individuelle et personnelle du requérant, pourtant longuement développée devant la Commission consultative des étrangers, dont les conclusions, connues de la partie adverse, sont sans équivoque.

Au contraire, il s'agit de la part de la partie adverse d'une position de principe, fondée sur des considérations générales quant au risque de récidive existant « dans ce type d'infraction » et « aux trafiquants de drogue qui n'hésitent pas à vendre leur marchandise à des mineurs ».

Cette position, qui n'est en rien motivée au regard de la situation individuelle du requérant, et qui s'apparente à une position de principe qui serait adoptée pour toutes les personnes condamnées du chef de détention et vente de stupéfiants, méconnaît le prescrit de l'article 8 de la CEDH et le principe de proportionnalité.

Elle ne tient, de surcroît, en rien compte des éléments dont la partie adverse avait pourtant connaissance, et relatifs à l'absence de danger que constitue le requérant à ce jour (avis successifs de l'administration pénitentiaire, du parquet et du tribunal de l'application des peines, plan de reclassement et ancienneté des faits).

Enfin, la partie adverse n'a nullement tenu compte du fait que le requérant, en liberté conditionnelle, dispose d'un emploi qui lui permet de subvenir à ses besoins et à ceux de son entourage.

Eu égard à l'ensemble de ces éléments, il est indéniable que la mesure de renvoi adoptée à l'encontre du requérant ne se justifie pas au regard du respect de sa vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 20, 23 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vierde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat er bij het einde stellen aan zijn verblijfrecht gemotiveerd diende te worden omtrent het duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd en zijn eventuele banden met zijn herkomstland, Albanië. Hij stelt dat hij reeds sedert 1998 in België verblijft, en gemachtigd werd tot verblijf samen met zijn echtgenote en kinderen. Hij zou elk contact met zijn herkomstland hebben verbroken. Hij zou de Franse taal spreken en een arbeidscontract voor onbepaalde duur kunnen afsluiten. Er zou niet gemotiveerd zijn waarom het advies van de Commissie niet werd gevolgd. Hij betoogt vader te zijn van vier kinderen, die allen gemachtigd werden tot verblijf in België. Zijn aanwezigheid op het grondgebied zou niet gevaarlijk zijn. Hij wijst op het feit dat de feiten door hem reeds lange tijd geleden werden gepleegd.

De verwerende partij behandelt het tweede en vierde middel tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 20 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(….)”

In de bestreden beslissing werd gewezen op de verschillende veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, waaronder een veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar wegens het bezit, verkoop of te koop stellen van d verdovende middelen en het bezit van een vuurwapen. Op grond van de verschillende veroordelingen, die niet ontkend worden door verzoeker, werd geoordeeld dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad.

In de beslissing werd melding gemaakt van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingenwet en gesteld dat die van oordeel was dat de terugwijzing niet gerechtvaardigd is. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat voormeld advies geenszins bindend is, doch wel dat het aan het bestuur toekomt om in de bestreden beslissing te motiveren waarom er van voormeld advies werd afgeweken. De beslissing luidt in die zin onder meer als volgt:

“(…) Overwegende dat een terugwijzingmaatregel een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van betrokkene (...);

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

(…)

Overwegende dat uit deze relatie 4 kinderen geboren zijn (...);

Overwegende dat de familiale cel die betrokkene heeft gesticht hem er niet van heeft weerhouden om een ernstig misdrijf te plegen;

Overwegende dat drie van zijn kinderen meerderjarige zijn en dat de jongste 17 jaar oud is;

Overwegende dat er geen onoverkomelijke obstakels bestaan voor het onderhouden van regelmatige contacten tussen betrokkene en zijn familie, daar zij het land legaal kunnen in- en uitreizen;

Overwegende dat, rekening houdend met zijn verworvenheden en de verschillende vormingen en kwalificaties die hij in België heeft dorlopen, hij niet kan beweren dat hij geen kans meer heeft zich professioneel en sociaal te integreren in zijn land van herkomst;

Overwegende, bijgevolg dat het niet opportuun ins het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Overwegende de totale minachting getoond door betrokkene voor andermans gezondheid die ernstig wordt geschaad door het gebruik van harddrugs, de belangrijkheid van de tentoon gespreide handel, de juiste rol die de zijne was in het kader van een zeer gestructureerde vereniging van misdadigers, het doel van het profijt dat hij heeft nagestreefd en de aanzienlijke schade die dergelijke feiten betrokkenen aan het sociale weefsel in zijn geheel.(…)”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd conform artikel 20, 4e lid van de vreemdelingenwet wel degelijk rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, waarbij rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker en zijn gezinsleden gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk. Daarnaast werd er tevens gewezen op het feit dat er geen contra-indicatie voorhanden is voor de mogelijkheid zich te integreren in het herkomstland.

In de bestreden beslissing werd geenszins enkel verwezen naar de veroordelingen, doch wel het persoonlijk gedrag van verzoeker besproken, waarbij gewezen werd op het feit dat er dramatische gevolgen voortkomen uit de drugshandel, dat de drugshandel een echte plaag vormt die de openbare gezondheid schaad, dat de Belgische maatschappij en de volksgezondheid beschermd moeten worden, dat er een risico op herhaling bestaat gezien alzo gemakkelijk aan geld kan worden geraakt en dat zijn

vier kinderen en echtgenote hem er niet van hebben kunnen weerhouden om meermaals inbreuken te plegen. Het feit dat de feiten gepleegd zijn enkele jaren geleden, doet geen afbreuk aan vorige analyse.

Verzoeker toont niet aan als zou het onmogelijk zijn voor zijn echtgenote en vier kinderen om zich te begeven naar het herkomstland om verzoeker aldaar te bezoeken en alzo contacten te onderhouden. Daarnaast gaat verzoeker eraan voorbij dat drie van de vier kinderen reeds meerderjarig zijn en het vierde kind, geboren op 12/02/1999, in een half jaar de leeftijd van 18 jaar zal bereiken. Hij toont niet aan als zou zijn echtgenote niet in staat zijn om hem eventueel tijdelijk te vervoegen in hun herkomstland.

Het tweede en vierde middel zijn niet ernstig.”

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van het bestreden besluit verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 20 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat het besluit een motivering in feite, met name dat de verzoeker wordt teruggewezen omdat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, waarbij wordt gewezen op de gevangenisstraffen waartoe de verzoeker werd veroordeeld. Tevens wordt in het bestreden besluit melding gemaakt van de motieven van het advies dat de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen op 29 december 2015 heeft uitgebracht en wordt omstandig toegelicht waarom het niet opportuun geacht wordt dit advies te volgen en waarom het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

De vraag of de motieven die het bestreden besluit dragen afdoende zijn, wordt onderzocht in het licht van de artikelen 20 en 23 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1.1. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de

vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.

In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt.”

De verzoeker merkt in het tweede middel vooreerst op dat uit (de bewoordingen van) deze bepaling volgt dat de Minister over een mogelijkheid beschikt om een terugwijzingsbesluit te nemen, dat moet worden gemotiveerd waarom de vreemdeling door zijn persoonlijke gedragingen geacht wordt de openbare orde te hebben geschaad en dat uit de motieven van het besluit moet blijken dat rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan. Hij stelt vast dat in het bestreden besluit gemotiveerd wordt nopens de gevolgen van de maatregel voor de verzoeker en zijn familieleden, doch niet over de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd en zijn eventuele banden met Albanië, waarbij hij laat gelden dat hij 47 jaar is, dat hij sinds september 1998 in België is en in augustus 2010 een definitieve verblijfstitel heeft bekomen en dat hij alle contact met Albanië verloren is.

Er wordt evenwel niet ingezien op grond van welke bepaling over de hierboven door de verzoeker aangehaalde elementen diende te worden gemotiveerd in het bestreden besluit. In het vierde lid van het door de verzoeker geschonden geachte artikel 20 van de Vreemdelingenwet wordt weliswaar gesteld dat *“(b)ij het nemen van een besluit tot uitzetting (...) rekening (wordt) gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan”*, doch deze bepaling heeft enkel betrekking op koninklijke besluiten tot uitzetting, terwijl het thans bestreden besluit een ministerieel besluit tot terugwijzing betreft. Aangezien voor een dergelijk besluit niet is voorgeschreven dat met de hiervoor genoemde elementen rekening dient te worden gehouden, kan ervan worden uitgegaan dat *in casu* niet diende te worden gemotiveerd nopens de duur van het verblijf van de verzoeker in België, zijn leeftijd en zijn eventuele banden met Albanië.

Voorts maakt de verzoeker, door te wijzen op zijn verblijfsduur in België, zijn gevolgde opleidingen, zijn werk en zijn contacten, niet aannemelijk dat de verwerende partij op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat *“rekening houdend met zijn verworvenheden en de verschillende vormingen en kwalificaties die hij in België heeft doorlopen, hij niet kan beweren dat hij geen kans meer heeft zich professioneel en sociaal te integreren in zijn land van herkomst”*. Er wordt immers niet ingezien waarom de door de verzoeker aangehaalde elementen een integratie in Albanië in de weg zouden staan. De omstandigheid dat de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen heeft overwogen dat een verwijdering van de verzoeker zich niet opdringt nu (onder meer) wordt vastgesteld dat hij *“een eerste job heeft gevonden in het kader van het plan Activa”*, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.2.3.1.2. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De terugwijzings- en uitzettingsbesluiten, alsmede de besluiten van aanwijzing en verbod van verblijfplaats vermelden de feiten die de beslissing rechtvaardigen, tenzij redenen van Staatsveiligheid er zich tegen verzetten. In voorkomend geval wordt melding gemaakt van de besluiten van de Commissie van advies voor vreemdelingen.”

De verzoeker stelt in het tweede middel dat de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen op 29 december 2015 een negatief advies heeft uitgebracht met betrekking tot zijn terugwijzing en dat in het bestreden besluit niet alle redenen worden vermeld waarom van het advies wordt afgeweken.

Uit de motieven van het bestreden besluit blijkt evenwel genoegzaam waarom wordt afgeweken van het advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen, met name 1) omdat het verblijf van de verzoeker in het land *“een ernstige, reële en permanente bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd”*, gezien de feiten waaraan de verzoeker zich schuldig gemaakt heeft getuigen van een *“totale minachting (...) voor andermans gezondheid die ernstig wordt geschaad door het gebruik van*

harddrugs”, de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers en *“het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde de verkoop van verdovende middelen ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is”*, en 2) omdat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker rechtvaardigen, waarbij wordt overwogen dat *“drie van zijn kinderen meerderjarig zijn en (...) de jongste 17 jaar oud is”*, dat *“er geen onoverkomelijke obstakels bestaan voor het onderhouden van regelmatige contacten tussen betrokkene en zijn familie, daar zij het land legaal kunnen in- en uitreizen”* en dat *“rekening houdend met zijn verworvenheden en de verschillende vormen en kwalificaties die hij in België heeft doorlopen, hij niet kan beweren dat hij geen kans meer heeft zich professioneel en sociaal te integreren in zijn land van herkomst”*. Gelet op deze concrete motieven, waarvan de verzoeker niet betwist dat deze op correcte feitelijke gronden gesteund zijn, kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat in het bestreden besluit niet afdoende wordt gemotiveerd waarom van het advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen van 29 december 2015 wordt afgeweken.

2.2.3.1.3. Uit het voorgaande blijkt niet dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt. Evenmin wordt een schending van de artikelen 20 en 23 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop het bestreden besluit dit heeft geschonden.

Te dezen wordt in het bestreden besluit erkend – en de partijen betwisten niet – dat het bestreden besluit een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van de verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM. In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Er wordt *in casu* niet betwist dat de inmenging is voorzien door de wet, meer bepaald door artikel 20, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, en dat de inmenging is ingegeven door de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten, wat een door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM erkend legitiem doel is voor een inmenging van het openbaar gezag in het privé-, familie- en gezinsleven.

Tenslotte dient te worden nagegaan of de verwerende partij in redelijkheid een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker – met name op het vlak van zijn familie- en gezinsleven – en in dit licht een afdoende onderzoek heeft gevoerd. Daarbij kan er vooreerst op worden gewezen dat inzake immigratie het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat zijn terugwijzing niet noodzakelijk is nu zijn aanwezigheid in het Rijk niet gevaarlijk is. Hij verwijst hierbij naar de nota die hij aan de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen heeft overgemaakt en naar het negatief advies dat de Commissie heeft uitgebracht over zijn terugwijzing waarin werd besloten dat de verzoeker geen actueel gevaar meer vormt. In het bestreden besluit wordt evenwel duidelijk uiteengezet waarom de aanwezigheid van de verzoeker op het grondgebied toch *“een ernstige, reële en permanente bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en (...) als gevaarlijk wordt beschouwd”*, met name omwille van *“de totale minachting”* die de verzoeker heeft getoond *“voor andermans gezondheid die ernstig wordt geschaad door het gebruik van harddrugs”*, omwille van *“de belangrijkheid van de tentoongespreide handel”*, omwille van *“het doel van het profijt dat hij heeft nagestreefd en de aanzienlijke schade die dergelijke feiten berokkenen aan het sociale weefsel in zijn geheel”*, omwille van *“de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers”*, omwille van het feit dat *“de drugshandel een echte plaag vormt die de openbare gezondheid schaadt en die de openbare orde aantast”*, omdat *“de Belgische maatschappij en volksgezondheid beschermd moeten worden tegen drugshandelaars die niet aarzelen hun waren aan minderjarigen te verkopen”* en omdat *“het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde de verkoop van verdovende middelen ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is”*. Gelet op deze motieven, die door de verzoeker niet worden betwist of weerlegd, is het niet kennelijk onredelijk dat de Staatssecretaris *in casu* heeft geoordeeld dat de verzoeker, niettegenstaande het negatief advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen, de voorwaardelijke invrijheidsstelling van de verzoeker en de omstandigheid dat de laatste misdrijven gepleegd waren in 2008, *“een ernstige, reële en permanente bedreiging vormt”* en dat *“zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd”*. De verzoeker tracht voor te houden dat de motieven in het bestreden besluit in de tegenwoordige tijd worden geredigeerd, terwijl de misdrijven waarvoor hij veroordeeld werd reeds bijna tien jaar geleden werden gepleegd, doch in het bestreden besluit wordt geenszins voorgehouden alsof de verzoeker actueel deze misdrijven zou hebben gepleegd. Er wordt weliswaar in de tegenwoordige tijd gesteld dat de drugshandel *“een echte plaag vormt die de openbare gezondheid schaadt en die de openbare orde aantast”* en dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid *“beschermd moeten worden tegen drugshandelaars die niet aarzelen hun waren aan minderjarigen te verkopen”* en dat *“het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk”* niet uitgesloten is, doch deze motieven houden niet in dat de Staatssecretaris ervan uitgaat dat de misdrijven waarmee de verzoeker de openbare orde ernstig geschaad heeft actueel gepleegd werden. Voorts worden er in het bestreden besluit nog een aantal elementen aangehaald waarom *“het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen”*, met name dat *“de familiale cel die betrokkene heeft gesticht hem er niet van heeft weerhouden om een ernstig misdrijf te plegen”*, dat *“drie van zijn kinderen meerderjarig zijn en dat de jongste 17 jaar oud is”* en er dus *“geen onoverkomelijke obstakels bestaan voor het onderhouden van regelmatige contacten tussen betrokkene en zijn familie, daar zij het land legaal kunnen in- en uitreizen”*, en dat de verzoeker, gezien *“zijn verworvenheden en de verschillende vormingen en kwalificaties die hij in België heeft doorlopen, (...) niet kan beweren dat hij geen kans meer heeft zich professioneel en sociaal te integreren in zijn land van herkomst”*. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat in het bestreden besluit geen rekening wordt gehouden met zijn individuele situatie. De loutere omstandigheid dat de verzoeker op grond van de adviezen in verband met zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling een andere mening is toegedaan dan de Staatssecretaris, brengt niet met zich dat in het bestreden besluit op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn besloten dat *“het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden”* en dat *“de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen*

voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde". Ook kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat hij tewerkgesteld is, nu in het bestreden besluit duidelijk wordt overwogen dat hij gezien *"zijn verworvenheden en de verschillende vormingen en kwalificaties die hij in België heeft doorlopen, (...) niet kan beweren dat hij geen kans meer heeft zich professioneel en sociaal te integreren in zijn land van herkomst"*.

Aldus heeft de Staatssecretaris nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Door louter zijn eigen persoonlijke belangen te benadrukken, zonder evenwel concreet in te gaan op de concrete motieven van het bestreden besluit, toont de verzoeker niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn persoonlijke belangen en de legitieme doelstelling die door het bestreden besluit wordt nagestreefd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de Staatssecretaris kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat *"het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden"* en dat *"de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde"*.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

2.2.3.4. Het tweede en het vierde middel zijn ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 3.6 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"L'article 1 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après « Directive Retour »), dispose, sous l'intitulé « Objet » :

« La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme. »

Selon l'article 3.6 de la même Directive :

« Aux fins de la présente directive, on entend par :

6) «interdiction d'entrée»: une décision ou un acte de nature administrative ou judiciaire interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des États membres pendant une durée déterminée, qui accompagne une décision de retour »

Enfin, l'article 11.2 de la Directive « retour » dispose, sous l'intitulé « interdiction d'entrée » :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. »

La décision attaquée constitue une interdiction d'entrée d'une durée de dix ans sur le territoire du Royaume.

Cette interdiction accompagne par ailleurs une décision de retour, au sens de la Directive susmentionnée, et doit donc répondre au prescrit de l'article 11.2 reproduit ci-avant.

Force est de constater que, si l'article 20 de la loi du 15.12.1980 prévoit une interdiction d'entrée de dix ans sur le territoire, tel n'est pas le cas de l'article 11.2 de la Directive « Retour », qui prévoit quant à lui

une interdiction qui ne dépasse pas cinq ans en principe, sauf si l'étranger « constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale ».

Selon la même disposition, la durée de l'interdiction d'entrée doit tenir compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

Tel ne fut indéniablement pas le cas en l'espèce, la partie adverse se contentant d'assortir sa décision de renvoi d'une interdiction d'entrée de dix ans, sans procéder à aucun examen des circonstances propres au requérant, et sans examiner s'il constitue, à ce jour, une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale.

En s'abstenant de tenir compte de l'échelle instaurée par l'article 11.2 de la Directive « retour », la partie adverse a violé les dispositions reprises au moyen.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen :

“In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 1, 3.6 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Hij betoogt dat artikel 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG voorziet in een verbod tot het betreden van het grondgebied voor een maximum van 5 jaar.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het ministerieel besluit tot terugwijzing tot gevolg heeft dat verzoeker het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, behoudens bijzondere toelating van de Minister. Het Ministerieel Besluit tot terugwijzing werd opgelegd omdat verzoeker een gevaar en zeer ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing maakt geen inreisverbod uit in de zin van de Terugkeerrichtlijn, doch wel een Ministerieel Besluit tot terugwijzing. De terugkeerrichtlijn is immers van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen. Verzoeker, die gemachtigd werd tot een verblijf, is geen illegaal in het Rijk verblijvende onderdaan. Louter ten overvloede kan worden toegevoegd dat de Terugkeerrichtlijn het opleggen van een inreisverbod voor een langere duur dan 5 jaar niet in de weg. Artikel 11.2 van die richtlijn luidt immers als volgt:

“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Het derde middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig.”

2.3.3. In artikel 1 van de Terugkeerrichtlijn wordt het toepassingsgebied van deze richtlijn als volgt bepaald:

“In deze richtlijn worden de gemeenschappelijke normen en procedures vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen, overeenkomstig de grondrechten die de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht en het internationaal recht vormen, met inbegrip van de verplichting om vluchtelingen te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen.”

Artikel 2.1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt verder dat “(d)eze richtlijn (...) van toepassing (is) op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen”.

Voorts wordt in artikel 3.6 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod gedefinieerd als “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

Te dezen is de verzoeker geen illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, doch wel een derdelander die in België gemachtigd werd voor een verblijf van onbepaalde duur. Bovendien betreft het ministerieel besluit tot terugwijzing dat aan de verzoeker wordt afgegeven een louter nationale maatregel waarbij de verzoeker enkel gelast wordt het grondgebied van

het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Een dergelijke maatregel kan niet worden gekwalificeerd als een inreisverbod in de zin van artikel 3.6 van de Terugkeerrichtlijn waarbij aan een derdelander het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden.

Uit het voorgaande volgt dat de Terugkeerrichtlijn, minstens de bepalingen ervan die betrekking hebben op inreisverboden, niet van toepassing zijn op het thans bestreden besluit.

Aldus wordt de schending van de artikelen 1, 3.6 en 11.2 van de Terugkeerrichtlijn niet dienstig aangevoerd.

Louter ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn het opleggen van een inreisverbod voor een langere duur dan vijf jaar niet in de weg staat wanneer de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat in het bestreden besluit wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat de aanwezigheid van de verzoeker *“in het land een ernstige, reële en permanente bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd”*.

Het derde middel is, voor zover het al ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. In een vijfde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 24, 47, 48 en 64 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten en van het gezag van gewijsde van het vonnis van de 23ste Kamer van de Strafbuitvoeringsrechtbank van Luik van 13 november 2015.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Par un jugement du 13.11.2015, le Tribunal de l'Application des Peines de Liège a fait droit à la demande du requérant de bénéficier de la libération conditionnelle.

Selon l'article 24 de la loi du 17.05.2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, « La libération conditionnelle est un mode d'exécution de la peine privative de liberté par lequel le condamné subit sa peine en dehors de la prison, moyennant le respect des conditions qui lui sont imposées pendant un délai d'épreuve déterminé ».

Monsieur M. (...), dont la période de liberté conditionnelle s'achèvera le 26.11.2017, purge donc toujours à ce jour sa peine de privation de liberté, en ce que la libération conditionnelle constitue un mode d'exécution de cette peine.

Cette peine, prononcée par les autorités judiciaires belges, s'exécute en Belgique.

En l'espèce, le requérant n'a pas été mis en liberté provisoire en vue d'un éloignement du territoire ou de la remise, mais a bien été placé en liberté conditionnelle.

Or, cette mise en liberté suppose le respect des conditions énumérées dans le jugement prononcé par le Tribunal de l'Application des Peines, et notamment :

- donner suite aux convocations du Ministère Public et de l'assistant de Justice chargé de la guidance ;*
- collaborer loyalement à une guidance sociale régulière ;*
- prévenir son assistant de Justice de ses déplacements à l'étranger et de leur durée ;*
- poursuivre le suivi psychosocial entamé ;*
- poursuivre une formation jusqu'à son terme et ne la quitter que pour un emploi régulier ;*
- fournir la preuve de revenus légaux et d'un emploi régulier ou, à défaut, d'une formation.*

L'ensemble de ces conditions, ordonnées par une autorité judiciaire belge sur pied des dispositions reprises au moyen, mais également le fait que la libération conditionnelle n'est rien d'autre qu'une modalité d'exécution de la peine privative de liberté, empêchent le requérant de quitter le territoire belge,

au risque de priver la peine prononcée à son encontre par la Cour d'appel de Bruxelles de tout effet utile.

Par ailleurs, constatant que le requérant aura quitter le territoire sans avoir exécuté la totalité de sa peine, le Tribunal de l'Application des Peines devra révoquer la mesure d'exécution accordée, remplaçant le requérant en détention.

En ordonnant le renvoi du requérant, alors même qu'il exécute actuellement une peine privative de liberté, la partie adverse viole les dispositions visées au moyen et méconnaît l'autorité de chose jugée à octroyer au jugement prononcé le 13.11.2015 par le Tribunal de l'Application des Peines de Liège."

2.4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen :

"In een vijfde middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 24, 47, 48 en 64 van de wet van 17/05/2006 Wet betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten en van het beginsel van het "chose jugée".

Hij betoogt dat hij voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld en dat hij dient te voldoen aan verschillende voorwaarden, waaronder gevolg geven aan oproepingen van het Openbaar Ministerie, het bewijs leveren van legale inkomsten, ... Voorgaande zou hem verhinderen om het Belgische grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd in het kader van het administratief recht en niet in het kader van het strafrecht. Verzoeker toont niet aan dat er een wettelijke bepaling zou zijn die het bestuur verhindert om op grond van artikel 20 van de vreemdelingenwet een Ministerieel Besluit tot terugwijzing te nemen indien de persoon voorwaardelijk in vrijheid zou zijn gesteld.

Het vijfde middel is niet ernstig."

2.4.3. De verzoeker betoogt dat hij door een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te Luik van 13 november 2015 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld tot 26 november 2017 en dat de hem in dat vonnis opgelegde voorwaarden hem verhinderen het grondgebied te verlaten.

Het bestreden besluit werd getroffen op basis van artikel 20, eerste lid, van de Vreemdelingenwet omdat de verzoeker de openbare orde van het land heeft geschaad, wat door de verzoeker niet wordt betwist. Nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een vonnis van een strafuitvoeringsrechtbank voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 20, eerste lid, van de Vreemdelingenwet indien de Staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. De strafuitvoeringsrechtbank spreekt zich enkel uit over de vraag of iemand die veroordeeld is tot een gevangenisstraf al dan niet een strafuitvoeringsmodaliteit, zoals de voorwaardelijke invrijheidstelling, wordt toegekend. Een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoeker in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij.

Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het vijfde middel dat de voorwaarden voor de invrijheidsstelling de volgende zijn: gevolg geven aan de oproepingen door het openbaar ministerie en de justitie-assistent die met de begeleiding is belast, loyaal meewerken met de sociale begeleiding, de justitie-assistent verwittigen van zijn verplaatsingen naar het buitenland en de duur ervan, de opgestarte psychosociale behandeling voortzetten, een vorming volgen tot het einde van de strafuitvoeringsmodaliteit en deze alleen omwille van een reguliere tewerkstelling beëindigen, het bewijs leveren van legale inkomsten en van een reguliere tewerkstelling of, bij ontstentenis daarvan, van een opleiding. Uit geen enkele van deze door het vonnis opgelegde voorwaarden blijkt een verbod om België te verlaten.

De verzoeker kan dan ook uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank geen rechten putten die de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zouden verhinderen.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN